

Καλήν Αντάμωση, Αρχιεπίσκοπε Ποιητή!

Βάσω Ε. Μώραλη, Δημοσιογράφος (Πρώην Διευθύντρια του Ελληνικού Προγράμματος Ραδιοφωνίας SBS Αυστραλίας)

«Σ' αυτό τον κόσμο
όλα τα σχήματα λειψά
ολόκληρος μόνο ο θάνατος»

Στυλιανός Χαρκιανάκης
(Απόσπασμα από το ποίημα «Τοπογράφημα»,
31.8.1982 – Από την ποιητική συλλογή
του «Εν γη αλλοτρία II»)

Ένας βαθύρριζος πλάτανος της Ορθοδοξίας και του Ελληνισμού έπεσε!

Θρηνούμε κι εμείς, από το εθνικό κέντρο, την κοίμηση του προσφιλεστάτου μας Αρχιεπισκόπου Αυστραλίας μακαριστού Στυλιανού, που τόσα πρόσφερε στην Χριστιανοσύνη, στην Ελλάδα, στην Ομογένεια της πέμπτης ηπείρου, στην Αυστραλία...

Ο Θεός τον κάλεσε κοντά Του, αφού επί έξι και πλέον δεκαετίες ανάλωσε με αξιοθαύμαστη αφοσίωση, συνέχεια και συνέπεια όλες τις δυνάμεις του, σωματικές και πνευματικές, στην υπηρεσία της Εκκλησίας και των ανθρώπων. Τις τέσσερις απ' αυτές (44 χρόνια συνολικά) ως ηγέτης της Ελληνορθόδοξης Εκκλησίας της Αυστραλίας. Κυριολεκτικά ήλθε νέος και γέρασε στους Αντίποδες...

Με τα λάθη και τις αδυναμίες του (όπως κάθε άνθρωπος σ' αυτή τη γη), αλλά και με τις απείρως περισσότερες αρετές κι ευαισθησίες του ο Στυλιανός καταγράφεται ήδη από την Ιστορία ως ο Ιεράρχης που πάλεψε όρθιος κι αντρίκεια κάθε εμπόδιο κι ανυξοόπια, προκειμένου ν' αντεπεξέλθει στην αποστολή που του ανέθεσαν ο Θεός, το Οικουμενικό Πατριαρχείο, ο Ελληνισμός.

Η προσφορά του στην ελληνική Διασπορά ανυπολόγιστη! Το μαρτυρούν κι οι ...πέτρες στην Αυστραλία. Που την αγάπησε το ίδιο σχεδόν με την Πατρίδα που τον γέννησε, την Ελλάδα, και της εμπιστεύεται τώρα την φθαρτή σάρκα του, να την αγκαλιάσει και να την σκεπάσει με το χόμα της... Αυτό μου είχε ξεκαθαρίσει την τελευταία φορά που συναντηθήκαμε, σε έναν τρίωρο «αποχαιρετισμό» στην Αρχιεπισκοπή Αυστραλίας, πριν από δυο χρόνια περίπου. Ήθελε να ταφεί στην Αυστραλία -στον τόπο που πρόσφερε τα καλύτερα, τα πιο δημιουργικά χρόνια της ζωής του. Κοντά στους ανθρώπους που υπηρέτησε, που αγάπησε, κοντά στον «λαό του Θεού», στο ποιμνίο του για το οποίο έδωσε τις δικές του (φανερές και κρυφές) μεγάλες μάχες από το 1975 έως σήμερα...

«Είμαι ένα τίποτα
που ντύθηκε το σύμβολο
γι' αυτό σ' αμαρτωλά μου χέρια
καίνε αναμμένα κεριά
επακοσίων χιλιάδων πιστών
τα φιλήματα!»

είχε γράψει γι' αυτούς τους «δικούς του ανθρώπους», τις εκατόσιες χιλιάδες πιστούς του Ελληνισμού της Αυστραλίας που διακονούσε έως το τέλος της ζωής του, ο Στυλιανός. (Ποίημα «Αυτοπροσωπογραφία»).

Η προσωπική μας γνωριμία

Είχα την ξεχωριστή τιμή και την ευλογία να τον συναντήσω για πρώτη φορά την 1η Νοεμβρίου 1989. Νεοφερμένη τότε στην Αυστραλία, ως ανταποκρίτρια της ΕΡΤ και συνεργαζόμενη ήδη με το Ελληνικό Πρόγραμμα της Ραδιοφωνίας SBS (2ΕΑ), στο Σίδνεϊ. Με «κέρδισα» από την πρώτη εκείνη συνάντηση και συνομιλία μας. Φεύγοντας από την Αρχιεπισκοπή εκείνο το απόγευμα είχα την ακράδαντη πεποίθηση πως αυτός ο ιερωμένος δεν είχε καμία σχέση με τους τυπικούς ανθρώπους της Εκκλησίας στην Ελλάδα, ήταν ένας άλλος άνθρωπος, που βίωνε με ξεχωριστό και μοναδικό τρόπο την ιεροσύνη του, την πνευματικότητά του, τον ρόλο του ως Ιεράρχη σ' ένα μεγάλο και ιδιαίτερο κομμάτι της ελληνικής Διασποράς. Στα σχεδόν 30 χρόνια που ακολούθησαν, γνωρίζοντάς τον καλύτερα χρόνο με τον χρόνο, μέσα από δεκάδες συναντήσεις, συνομιλίες και αλληλογραφία μας, άλλοτε για συνεντεύξεις για τα Μέσα Ενημέρωσης που εργαζόμουν κι άλλοτε κατά

Ο μακαριστός Αρχιεπίσκοπος Αυστραλίας Στυλιανός, τα Χριστούγεννα του 2014, μαζί με αγαπημένους φίλους του: τον Γιώργο Δρίβα (σ' αριστερά του) και το ζεύγος Κώστα Γιωτάκη - Βάσως Μώραλη (στα δεξιά του).. Κάτω: Μία από τις συνεντεύξεις του μακαριστού Αρχιεπισκόπου Αυστραλίας Στυλιανού στη Βάσω Μώραλη για τη Ραδιοφωνία SBS. Ο αείμνηστος Αρχιεπίσκοπος έδωσε στη Βάσω Μώραλη, τον Ιανουάριο του 2015, την τελευταία του συνέντευξη στην SBS, μιλώντας εκτενώς για τη συμπλήρωση 40 χρόνων Ποιμαντορίας του στην Αυστραλία.

μόνας ή σε ομήγυρη με άλλους γνωστούς και φίλους, είχα την ευκαιρία να συζητήσω μαζί του για όλα όσα απασχολούν σήμερα έναν άνθρωπο (έναν πιστό, ένα μέλος του Ελληνισμού, καθέναν που αγωνιά κι ενδιαφέρεται για το πού πάει ο κόσμος μας, σε τι ελπίζουμε, πώς η Πίστη μπορεί να μας δώσει τις απαντήσεις που ψάχνουμε)...

Οι συζητήσεις μας ήταν πάντα ένα φωτεινό διάλειμμα στην καθημερινότητά μου. Έφευγα πάντα πιο αισιόδοξη, πιο «γεμάτη» από όσα με διακριτικότητα και ευφυΐα μου είχε αποδείξει και υποδείξει, χρησιμοποιώντας πάντα είτε ολοζώντανα παραδείγματα είτε την απαραίτητη σοφία των πατερικών κειμένων είτε ακόμη και σίχους ποιημάτων -δικών του ή άλλων ποιητών, και κυρίως του αγαπημένου του Νίκου Γαβριήλ Πεντζίκη. Οι ώρες πάντα έφευγαν γρήγορα κοντά του! Δεν προλάβαινες να

«ρουφάς» όσα έλεγε -είτε συζητώντας στον περιορισμένο χρόνο του στο γραφείο του στην Αρχιεπισκοπή είτε καθώς τον άκουγες να κηρύττει από άμβωνος, την ώρα των Ιερών Ακολουθιών, σε κάθε ναό της Αυστραλίας που επισκεπτόταν συστηματικά επί δεκαετίες...

Γοήτευε κάθε συνομιλητή του, ανεξαρτήτως του επιπέδου του: είτε απευθυνόταν σ' έναν εξέχοντα πολιτικό ή πνευματικό άνθρωπο είτε κήρυττε στους απλούς ανθρώπους της Ομογένειας, μιλούσε στον καθέναν στην «δική του γλώσσα». Πάντα με προσήνεια και ταπεινότητα, γινόταν ένα με τον κάθε ηλικιωμένο Ομογενή που τον πλησίαζε να πάρει την ευλογία του, με κάθε γερόντισσα ή νέο παιδί που προσερχόταν κοντά του, ήξερε πολλών τα προβλήματα και τις στενοχώριες και τους ρωτούσε με πραγματική έγνοια γι' αυτά, προσφερόταν με ειλικρίνεια να βοηθήσει όπως μπορούσε και το έκανε συχνά, αγωνιούσε και στενοχωριόταν όταν δεν υπήρχε τρόπος να ελαφρύνει το βάρος και τις υποχρεώσεις κάποιου που είχε ανάγκη...

Αυτά τα έχω ζήσει από κοντά, δεν χρειάζομαι κανέναν να με πείσει γι' αυτή τη στάση ζωής του Γέροντά μου...